

Iskolánk 10.E osztálya és a különleges Rómeó és Júlia történet találkozása

Legelőször múlt tanévben beszélt a magyartanárunk arról, hogy lenne egy előadás az osztályunk számára, amit a Csokonai Színház néhány színésze játszana el, a darab pedig egy modern változatú Rómeó és Júlia lenne. Nem nagyon tudtuk, mire számítsunk, így rábólintottunk, mert furdalt minket a kíváncsiság. Sajnos kiderült, hogy sokan érdeklődtek a darab iránt, ezért a mi osztályunk a következő tanévre volt beütemezhető.

Valóban mi kaptuk ebben a tanévben az egyik első előadást. Megtudtuk, hogy az osztály saját iskolai termében lesz, a 114-esben. Előre szóltak, hogy a helyszínt be fogják rendezni, már reggel hétre odamennek, és mi nem mehetünk be egészen a nyolc órás kezdésig – utólag is szeretnék az osztály nevében bocsánatot kérni mindenkitől, akit akadályoztunk a folyosón való közlekedésben. Miután beengedtek minket, azt láttuk, hogy a teremben a padok a falakhoz voltak tolvá, székek pedig kör alakban voltak elrendezve.

Négy színész adta elő a Verona 1301 című darabot. Miután mindenki elfoglalta a helyét, Gemza Melinda – aki a mesélő volt – előadta nekünk a történetet. A dada, Baltazár és Lőrinc atya fogságban vannak, egymásnak hátat vetve ülnek, és várják, hogy mi lesz a sorsuk. Sokszor elmondták már, mi történt az elmúlt napokban, de miattunk – a fiatalok miatt, akik a térre kimentek és figyelték a nyilvános megaláztatásukat – újra felelevenítették. A három szereplő körül színes szalagok voltak a földre dobálva, amik kapcsán megkérdeztek minket, mi a véleményünk, mit jelenthet a szalagok elrendezése. Sikerült rájönnünk, hogy a két családot, illetve a többi szereplőt jelenítik meg. A Capulet család tagjai a kék, a Montague család tagjai pedig a rózsaszín különböző árnyalataiban pompáztak. Voltak más színek is, például piros és barna, azoknak, akik nem az előbb említett két családhoz tartoztak. A három szereplő előadta az ő verziójukat a történetről: javarészt vitatkozva, mi hogy történt, illetve ki mikor volt hibás, és mely jelekre lehetett volna már akkor figyelni. Egymást vigasztalták és „savazták” a történetek miatt. Értelemszerűen a Rómeót és a Júliát játszó két színésznek – Kiss Gergely Máténak, illetve Edelenyi Evelinnek – több feladat jutott, mint Vranycz Artúrnak, a harmadik színésznek. Ez nem jelenti azonban azt, hogy Artúr ne vette volna ki a részét ugyanúgy a darabból. Ő volt az, aki a különböző hangeffektusokat produkálta a jelenetekhez, amik nélkül az egész nem lett volna igazi. Többször megállították az előadást, hogy beszéljünk az éppen adott konfliktusról, illetve találjunk ki különböző módokat a megoldására. Az osztály nem tartozik a legaktívabbak közé, így kellemes meglepetés volt látni, hogy milyen sokak fantáziáját mozdíttja meg a feladat, és milyen sokan hajlandóak hangot is adni az elképzeléseiknek. Egyik oka a darab megállításának az volt, hogy vajon hogyan lehetett volna megelőzni a tragédiát. Ehhez hasonló kérdések hangzottak el, és a legjobb az volt benne, hogy nem létezett jó és rossz válasz. Bármit is mondtunk, valamilyen szinten biztosan elfogadható volt, mivel mi úgy gondoltuk. Ez szerintem segít abban, hogy a diákok kibontakozzanak, és akár a tanárok, akár a színészek rájöjjenek, mi jár egy mai fiatal fejében. A válaszokból és elképzelésekből sok újat megtudtunk egymásról is, nem csupán a darabról.

A kezdés után egy órával tartottunk egy rövid, tíz perces szünetet. A darab második fele is ugyanolyan élvezhető volt, mint az első. Végig lekötötte a figyelmünket, ami annak is köszönhető, hogy nem volt nehéz megkülönböztetni az éppen jelenetben lévő karaktereket, mivel a szalagokat folyamatosan váltogatták magukon. Volt, amikor egy színésznél három vagy négy szalag is volt, különböző zsebekbe eldugva. Nekünk érthetően meglepetést okoztak a szalagok, azonban ez elmondható az egyik színészeiről is – aki ennek kevésbé örült –, mikor nem találta az éppen eljátszandó karakter szalagját.

Az előadás után a színészek még egy rövid ideig a teremben maradtak velünk, így lehetőségünk volt arra, hogy pár kulisszatitkot megtudjunk tőlük. Kiderült, hogy a sulis padlója jobb, mint néhány másik iskoláé, ahol jártak, mert ez nem csúszik – legalábbis nem annyira. Ez egyszerre volt probléma és szerencse is. A drámában van egy jelenet, amelyik Júliáék erkélyén játszódik. Ebben a részben a Rómeót alakító színész két széket fogott össze, és azzal távolodott fokozatosan Júliától. Itt számít az, hogy mennyire csúszik a padló. Nem jó, ha túlságosan csúszik, mert az sérülésveszélyes, de az sem jó, ha túlságosan tapad, mert akkor minden „csúsz”-nál fel kell emelni a széket, és szinte arrébb lökni. Egyszer hirtelen kicsúszott az egyik szék lába. Előre látható volt, hogy ez lesz, mégis meglepődtünk, mikor valójában megtörtént. Reménykedtünk, a színész nem ütötte meg túlságosan a lábát, amelyet utána sántítva húzott maga után. A darab után erről is megkérdeztük, és elmondta, csak a munkáját végezte: színészkedett. Kiderült az is, hogy pontosan ennél a jelenetnél egyszer már térdszalagszakadása is volt, tehát az aggodalmunk nem volt alaptalan. A farmerdzsekik, amelyeket a színészek viseltek, a Csokonai Színház ruhatárjából voltak, és kényelmi szempontból hozzávarrtak még pár zsebet. Ezek a plusz zsebek azért kellettek, hogy a maguknál lévő sok szalagot külön-külön eltehessék, és ne zavarodjanak bele. Lenyűgöző, hogy még ilyen apró részletekre is mennyire odafigyelnek!

Véleményem szerint egy zseniális előadást volt lehetőségünk megnézni, ami melleleg abszolút különleges is volt, mert nem gyakori az, hogy az előadás jön hozzánk, nem pedig mi megyünk az előadásra. Az én elvárásaimat már az első öt percben bőven túlteljesítették. Két kedvenc jelenetem volt: az egyik egy „megállításkor”, mikor eldönthettük, hogy kitől szeretnénk kérdezni, Lőrinc atyától vagy a dadától (végül a dadára esett a választás), illetve az, mikor úgy szimbolizálták Tybalt halálát, hogy Rómeó eltépte a szalagját. Úgy gondolom, szerencsések vagyunk, amiért egy ilyen élménnyel gazdagodtunk, és ha lehetne, a Csokonai Színház további tantermes előadásait is megnéznénk.

Kangúr Anna 10.E

